

Συνέδριο : «*Η Ρωμοσύνη θα Ελευθερώσει την Ελλάδα*» 15 Δεκεμβρίου 2012

Θέμα : Απάντηση στις Ερωτήσεις της Ενότητας «*Η Δραχμή δεν είναι δραχμούλα*»

Κατ' αρχάς, θα ήθελα να ευχαριστήσω το ακροατήριο για τις ενδιαφέρουσες ερωτήσεις που μου έθεσε, αλλά δυστυχώς λόγω χρόνου δεν κατέστη δυνατόν να απαντηθούν. Ωστόσο, το κεντρικό περιεχόμενο των ερωτήσεων σύγκλινε στο καυτό ζήτημα της υιοθέτησης του εθνικού νομίσματος και στο οποίο ακολουθώντας θα προσπαθήσω να απαντήσω υπό μορφή δοκιμίου.

Έχουν ήδη περάσει δύομισι χρόνια από την υπαγωγή της Ελλάδος στους όρους του Α' Μνημονίου της 10^{ης} Μαΐου 2010 - της δανειακής σύμβασης της εθνικής υποτέλειας των 110 δις ευρώ που υπέγραψε η ανάληκτη ελληνική κυβέρνηση με τη τρόικα. Οι πολιτικοί μας ηγέτες διαβεβαίωσαν τον ελληνικό λαό ότι η επαχθής Α' δανειακή σύμβαση και το περιβόητο *PSI* της Β' δανειακής σύμβασης των 130 δις ευρώ, που συνοδεύτηκαν από τα άκριτα μέτρα λιτότητας της κοινωνικής εξαθλίωσης, είναι αναγκαίες για τη «σωτηρία της χώρας από την χρεοκοπία» και την παραμονή της πολύπαθης Ελλάδος στη ζώνη του Ευρώ, έστω και χρεωκοπημένη!

Δεν πρέπει λοιπόν να ξεχνάμε ότι η υπέρογκη δανειακή σύμβαση των 130 δις ευρώ που αφορούσε τις κολοσσιαίες ζημιές του χρηματοπιστωτικού συστήματος, κυρώθηκε σε νόμο του κράτους το βράδυ της αλησμόνητης 13^{ης} Φεβρουαρίου 2012, όταν υπερψηφίσθηκε από την Βουλή, ενώ το κέντρο της Αθήνας είχε μετατραπεί σε πραγματικό πεδίο μάχης και ορισμένα κτίρια τυλίχθηκαν στις φλόγες καθώς η οργή του κόσμου υπερέβη τα όρια της. Η ξέφρενη αυτή αντίδραση του κόσμου που επιβεβαίωσε τη ρήση του *Le Bon* « ο όχλος έχει τη δύναμη μόνο να καταστρέφει » υπήρξε απόρροια έντονων συναισθημάτων ότι κάτι κακό διέπραξαν οι αντιπρόσωποι του εις βάρος των παραδόσεων και της συνείδησης του έθνους. Η ιστορία μας διδάσκει ότι από τη στιγμή που οι ηθικές δυνάμεις στις οποίες στηρίχτηκε ο πολιτισμός ενός λαού έχουν χάσει την επίδρασή τους, η τελική διάλυση του κράτους αναφέρει ο *Le Bon*, « πραγματοποιείται από τα ασυνείδητα και βίαια πλήθη». Η διαίσθηση του απλού πολίτη, που τόσο υποτίμησαν τα τελευταία χρόνια οι πολιτικοί ηγέτες, ότι η ένταξη της χώρας στην νομισματική ένωση του ευρώ θα αποβεί καταστροφική για την χώρα του και θα την έθετε σε μακροχρόνια υποτέλεια στους διεθνείς δανειστές της, χωρίς προοπτικές ανάπτυξης, δεν ήταν διόλου λανθασμένη.

Είναι εμφανές στα μάτια του απλού πολίτη ότι το όραμα της νομισματικής ένωσης υπήρξε μια ψευδαισθηση ενός απατηλού ονείρου, καθώς η προσδοκία της «γενικής ευημερίας» μετετράπη σε ένα πραγματικό εφιάλτη. Ποτέ το κοινό δεν διανοήθηκε, ότι οι πολιτικοί που δημοκρατικώς εξέλεξε, θα αθετούσαν την εντολή της λαϊκής ετυμηγορίας και θα εγκατέλειπαν την χώρα και αυτό μαζί, τόσο αδιάντροπα στο έλεος των απαιτήσεων των διεθνών δανειστών. Ποτέ δεν πίστεψε ότι μια μέρα το ίδιο θα αποτελούσε το εξιλαστήριο θύμα του εγχειρήματος του Ευρώ. Η καταρράκωση της ελληνικής οικονομίας είναι πλέον πασιφανής με το ΑΕΠ να έχει συρρικνωθεί τα τελευταία χρόνια κατά 50 δις ευρώ που αντιστοιχεί στο 23% (από € 243 δις το 2008 στα € 193 δις το 2012) και οι επιχειρήσεις και τα καταστήματα να κλείνουν το ένα μετά το άλλο εν μέσω μιας πρωτοφανούς σε σφοδρότητα ύφεσης και καλπάζουσας ανεργίας. Δυστυχώς, όσοι χάσανε την ελπίδα μέσα στην απόγνωση του οικονομικού αδιέξοδου που έχουν περιέλθει, οδηγούνται σε ακραίες λύσεις δίνοντας τέλος στη ζωή τους για να αποφύγουν τον εξευτελισμό.

Η κατάληξη του τολμηρού εγχειρήματος της ένταξης της Ελλάδος στη ζώνη του ευρώ, υπήρξε θλιβερή και η οικονομική πανωλεθρία η μεγαλύτερη από το τέλος του Β' παγκοσμίου

πολέμου. Η αξιοπιστία της χώρας μας έχει καταρρακωθεί διεθνώς και η κατάρρευση της οικονομίας απέβη τραγική για τον ελληνικό λαό. Τα αίτια της de facto χρεοκοπίας της πατρίδας μας επικεντρώνονται στην κακοδιαχείριση και δημοσιονομική κραιπάλη, αλλά κυρίως στην ολέθρια μεταβίβαση των τεραστίων ζημιών των *δήθεν* ελληνικών τραπεζών στον προϋπολογισμό του κράτους με το αίοιο επιχείρημα «είναι πολύ μεγάλες για να αποτύχουν». Είναι αδιανόητο, πως οι πολιτικοί του ελληνικού κοινοβουλίου ψήφισαν και μια *λευκή σελίδα* στον προϋπολογισμό του 2012 για να κοινωνικοποιήσουν τις μελλοντικές ζημιές των τραπεζών και, να τις πληρώσει ο έλληνας φορολογούμενος με τα διαβόητα «χαράτσια» και την λαίλαπα των περικοπών μισθών και συντάξεων και δαπανών υγειονομικής περίθαλψης και κοινωνικής πρόνοιας.

Είναι εξ ίσου ακατανόητο στον κοινό νου με βάση κατεξοχήν τα οικονομικά κριτήρια, πως η κυβέρνηση Σημίτη το 2001 ανέλαβε αυτή την ριψοκίνδυνη επιχείρηση της ένταξης της χώρας σε μια νομισματική ένωση με *αμετάκλητη ισοτιμία*. Σε τι είδους κριτήρια βασιζόνταν οι τυμπανοκρουσίες των «εκσυγχρονιστών» ότι το ευρώ θα αποτελέσει την *πανάκεια* των προβλημάτων του «ευρωπαϊού πλέον έλληνα πολίτη»; Ενώ γνώριζαν ότι η Ελλάδα ποτέ δεν πληρούσε τα δημοσιονομικά κριτήρια της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Μάλιστα, προσέφυγε επανειλημμένα σε λογιστικές αλχημείες των μακροοικονομικών στοιχείων εξ ου και ο διεθνής περίγελως των *Greek Statistics* με τους αστερίσκους που συνιστούσαν το ανέκδοτο και σημείο αναφοράς του βαθμού χειραγώγησης των λογιστικών στοιχείων. Πώς πράγματι, η ένταξη της χώρας στο ενιαίο νόμισμα της Ευρώπης έγινε αποδεκτή με ενθουσιασμό και εγκωμιάσθηκε ως ένα ορόσημο στη σύγχρονη παγκοσμιοποίηση των αγορών και συνοδεύτηκε με επευφημίες; Γιατί οι ελληνικές κυβερνήσεις υπήρξαν θιασώτες του ευρώ και εκθείασαν μόνο τα πιθανά ψυχολογικά οφέλη, της ενίσχυσης του αισθήματος της ευρωπαϊκής ενότητας και της *δήθεν* αλληλεγγύης, ενώ απέκρυψαν επιμελώς τα σοβαρά μειονεκτήματα της ένταξης στην Ευρωζώνη που προέκυπταν από τα δίδυμα χρόνια ελλείμματα του δημοσίου χρέους και του διεθνούς ισοζυγίου πληρωμών;

Τα ανωτέρω ερωτήματα θα τα απαντήσει η ιστορία, εμείς όμως πρέπει να εστιάσουμε την προσοχή μας στο γεγονός ότι η σύγχρονη Ελλάδα συνετρίβη από την φαύλη πολιτική των δύο εναλλασσόμενων κομμάτων στην εξουσία επί 38 ολόκληρα χρόνια. Είναι γνωστό από αρχαιοτάτων χρόνων ότι ένα διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα που προωθεί την διαστρέβλωση και χειραγώγηση της πληροφόρησης, διαφθείρει επίσης και τις ψυχές των πολιτών οι οποίοι στη σύγχρονη εποχή του ατομικισμού έχουν υποστεί μεγάλης μορφής πλύση εγκεφάλου. Σε τέτοιο βαθμό, που χρειάζονται βοήθεια για να κατανοήσουν και να εκτιμήσουν ακόμη και σημαντικά ζητήματα, όπως των οικονομικών επιπτώσεων στις ζωές τους της ένταξης της χώρας τους σε μια νομισματική ένωση με την παγίδα της *αμετάκλητης ισοτιμίας*, που απαιτεί την απεμπόληση του κυριαρχικού δικαιώματος της έκδοσης εθνικού νομίσματος και του έλεγχου της πίστωσης.

Η σημασία της διατήρησης του κυριαρχικού δικαιώματος της έκδοσης του εθνικού νομίσματος και της πίστωσης γίνεται αμέσως αντιληπτή, όταν γυρίσουμε το ρολόι του χρόνου πίσω για να θυμηθούμε τις απόψεις του Mackenzie King ενός πολιτικού που διακυβέρνησε τον Καναδά επί 21 ολόκληρα χρόνια. Ο σπουδαίος αυτός πολιτικός ανήρ μας έδωσε την ακόλουθη πολύτιμη συμβουλή που μακάρι οι έλληνες πολιτικοί να την είχαν υιοθετήσει:

“Απαξ ένα έθνος εκχωρήσει τον έλεγχο του νομίσματος και της πίστωσης, δεν έχει σημασία ποιος θεσπίζει τους νόμους του κράτους. Η τοκογλυφία, άπαξ και επικρατήσει, θα συντρίψει οποιοδήποτε έθνος. Μέχρι να επανέλθει ο έλεγχος της έκδοσης του χαρτονομίσματος και της πίστωσης στην

κυβέρνηση και αναγνωριστεί ως η πιο περίοπτη και ιερή ευθύνη, όλες οι συζητήσεις για εθνική κυριαρχία του Κοινοβουλίου και της δημοκρατίας είναι ανώφελες και μάταιες”.

Η επαλήθευση της φράσης του Mackenzie King σήμαινε τα δεινά της τοκογλυφίας που επωμίσθηκε η ελληνική κοινωνία εάν αναλογιστεί κανείς ότι μόνο τα τελευταία τρία χρόνια το ποσό των τόκων που το δημόσιο πλήρωσε ανέρχεται στο ποσό των 43 δις ευρώ, ως αμοιβή του δανειστή! Ένα τεράστιο ποσό για το μέγεθος της συρρικνωμένης ελληνικής οικονομίας, που αντιστοιχεί περίπου με τη συνολική εισπραξη των ετήσιων εσόδων του δημοσίου, το οποίο ποτέ δεν χορηγήθηκε για τις δημόσιες δαπάνες ή τις δημόσιες επενδύσεις, ούτε και μπήκε στα ταμεία του κράτους, αλλά συνιστά απαίτηση των «αλληλέγγυων» εταιρών μας! Δυστυχώς οι πολιτικοί μας ηγέτες έθεσαν την σύγχρονη Ελλάδα με φαυλότητα βορά της διεθνούς τοκογλυφίας, που ήταν κατακριτέα όχι μόνο από τους αρχαίους στοχαστές αλλά κι από την χριστιανική θρησκεία:

Και εισήλθεν ο Ιησούς εις τον ναόν του Θεού και εξεδίωξε από τας αυλάς του ιερού, τους πωλώντας και αγοράζοντας, ανέτρεψε τα τραπέζια των αργυραμοιβών και τα καθίσματα αυτών που πωλούσαν περιστέρια προς θυσίαν. Και λέγει εις αυτούς, « είναι γραμμένο εις την Αγίαν Γραφήν: ο οίκος μου θα ονομασθή οίκος προσευχής, αλλά εσείς τον εκάματε, με την αισχροκέρδειαν και την απληστίαν σας, σπῆλαιον ληστών». Κατά Ματθαίον ΚΑ' 12-13

Η αμείλικτη αλήθεια είναι ότι με την ένταξη της χώρας στην Ευρωζώνη (28-2-2002) απωλέσθη η νομισματική πολιτική και μαζί το κυριαρχικό δικαίωμα της έκδοσης του εθνικού νομίσματος και του έλεγχου της πίστωσης. Από εκείνη τη χρονική στιγμή με την υποκατάσταση του ευρώ ως εθνικό νόμισμα με την σύμπραξη της πολιτικής ηγεσίας, η Τράπεζα της Ελλάδος- η ανώνυμη πολυμετοχική εταιρία με το αινιγματικό ιδιοκτησιακό καθεστώς της οποίας η συντριπτική πλειοψηφία του μετοχικού κεφαλαίου μετά από 84 χρόνια λειτουργίας παραμένει ακόμη άγνωστη στον ελληνικό λαό- λειτουργεί κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων της ως μέλος του Ευρωσυστήματος,. Κι αυτό σημαίνει ότι η κεντρική τράπεζα της χώρας ενεργεί σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές και τις οδηγίες ενός αλλότριου οργανισμού, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) με έδρα την Φραγκφούρτη και όχι την μητρόπολιν της ΕΕ, τις Βρυξέλλες. Ωστόσο, η ΕΚΤ είναι ένα «παράξενο άλογο» διαφορετικού χρώματος από τις παραδοσιακές κεντρικές τράπεζες κυρίαρχων κρατών. Η ΕΚΤ, ενώ είναι κεντρική τράπεζα σ' όλο σχεδόν το φάσμα των λειτουργιών, δεν είναι «δανειστής εσχάτης ανάγκης» των κρατών- μελών της Ευρωζώνης ως κρατών- εθνών, μία λειτουργική πράξη η οποία ρητώς απαγορεύεται από τη Συνθήκη του Μάαστριχτ! Ως επακόλουθο, ένα κυρίαρχο κράτος δεν έχει στην ουσία μια «πραγματική» κεντρική τράπεζα να στηριχτεί σε περίπτωση εσχάτης ανάγκης και καθίσταται έρμαιο των χρηματαγορών.

Η ΕΚΤ είναι υπεύθυνη για την χάραξη της νομισματικής πολιτικής των κρατών- μελών της Ευρωζώνης. Αυτή αποτελεί το υπέρ-εθνικό θεσμικό όργανο το οποίο έχει το μονοπώλιο της δημιουργίας του χρήματος, το Ευρώ, και ως συνέπεια ασκεί ολοκληρωτικό έλεγχο στη σφαίρα της νομισματικής οικονομίας των κρατών-μελών της ζώνης του ευρώ. Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα είναι μια ανεξάρτητη από πολιτική επιρροή αρχή και σύμφωνα με το θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας, ο μοναδικός σκοπός της είναι ο έλεγχος του πληθωρισμού. Δεν επιτρέπεται ούτε η ΕΚΤ ούτε καμία από τις εθνικές κεντρικές τράπεζες της Ευρωζώνης να ζητήσουν ή να δεχθούν οδηγίες από τις κυβερνήσεις τους! Έτσι επήλθε η διχοτόμηση της οικονομικής πολιτικής κι άνοιξαν οι ασκοί του Αιόλου της πιστωτικής επέκτασης και της χρηματοπιστωτικής κερδοσκοπίας και δεν άργησε να επέλθει η συντριβή και η μετάδοσή της στην πραγματική οικονομία με την μαύρη δυστυχία της βαθιάς ύφεσης και τις στρατιές των ανέργων.

Σε μία επίδειξη υιοθέτησης των αρχών του *hard core* μονεταρισμού, τον μανδύα του νεοφιλελευθερισμού, η ΕΚΤ είναι το μοναδικό ίδρυμα στη νομισματική ιστορία παραγωγής συμβολικού χρήματος από «ζεστό αέρα» που αφήνει απροστάτευτο το κράτος, ακόμη και στη περίπτωση απροσδόκητης φυσικής καταστροφής, όπως αυτής που συνέβη στην Ιαπωνία πριν μερικά χρόνια με το τρομερό τσουνάμι που στοίχισε τις ζωές χιλιάδων ατόμων και προκάλεσε ζημιές εκατοντάδων δις δολαρίων. Συγκεκριμένα, απαγορεύεται στην ΕΚΤ να χορηγήσει δάνεια στις κυβερνήσεις των κρατών μελών της ΕΕ και σε εθνικές δημόσιες επιχειρήσεις, ακόμη και σε περίπτωση εκτάκτων περιστάσεων, απεμπολώντας ουσιαστικά την παραδοσιακή χρησιμότητα των κεντρικών τραπεζών. Θεσμικά, η ΕΚΤ χορηγεί το συμβολικό χρήμα του ευρώ αποκλειστικά στα μέλη του Ευρωσυστήματος, τις εθνικές κεντρικές τράπεζες, με επιβάρυνση το βασικό της επιτόκιο, κι αυτές με τη σειρά τους στις τράπεζες που εποπτεύουν. Ενώ τα εθνικά κράτη αποκτούν το χρήμα για την κάλυψη των δημοσιονομικών τους δαπανών, ασθμαίνοντας, από τις αγορές χρεογράφων σε δημόσιους πλειστηριασμούς, είτε υπό μορφή εντόκων γραμματίων είτε ομόλογων, και εξ ανάγκης αποδέχονται όποιο επιτόκιο οι αγορές κεφαλαίου απαιτήσουν.

Έτσι, αυτός ο μηχανισμός της *έμμεσης* παροχής χρήματος από την ΕΚΤ στα κράτη- μέλη της ζώνης του ευρώ, που καταλήγει σε διπλή επιβάρυνση τόκου δημιουργεί πολλά προβλήματα στις δικές τους εθνικές οικονομίες, καθ' ην η Ευρωπαϊκή Ιδέα της πολιτικής ενοποίησης και της δημοσιονομικής ομοσπονδίας δεν έχει επιτευχθεί ακόμη. Ως αποτέλεσμα οι αδύναμες και παρασιτικές οικονομίες της Ευρωζώνης, όπως της Ελλάδος έχουν σοβαρό πρόβλημα χρηματοδότησης και άρχισαν να καταρρέουν, διότι οι «αγορές» ήταν ανήσυχες και απαιτήσαν υψηλότερο επιτόκιο δανεισμού. Από την άλλη, εάν οι οίκοι αξιολόγησης της πιστοληπτικής ικανότητας μιας χώρας και οι επενδυτές την θεωρήσουν επισφαλής θα την αποκλείσουν πρακτικώς από τις αγορές, με την απαίτηση δυσβάστακτου επιτοκίου και θα την οδηγήσουν στη χρεοκοπία. Γι αυτό η νομισματική πολιτική της ζώνης του ευρώ ονομάστηκε ένας «ζουρλομανδύας» και οι έμπειρες χώρες στην νομισματική οικονομική, όπως η Αγγλία και η Σουηδία, ουδέποτε επεδίωξαν να γίνουν μέλη της Ευρωζώνης. Μάλιστα, σε δημοσκόπηση που έγινε πρόσφατα στη Σουηδία, σχετικά με το εάν οι πολίτες επιθυμούν να ενταχθεί η χώρα τους στη ζώνη του ευρώ, ένα ηχηρό 82% απάντησε όχι, εν αντιθέσει με την πλειοψηφία των ελλήνων, που συνεχίζουν να βάζουν το *κάρο* μπροστά και πίσω το *άλογο*, προτιμώντας το ευρώ, παρά τη συμφορά που επέφερε.

Οι διεθνείς πιστωτές μας, που δεν είναι άλλοι παρά οι «αλληλέγγυοι» εταίροι μας της ΕΕ, διακαώς επιθυμούν την παραμονή της Ελλάδος στη ζώνη του ευρώ, διότι αφενός την απομυζούν μέσω τοκογλυφικών επιτοκίων, αφετέρου εάν η Ελλάδα αποχωρίσει από την Ευρωζώνη, υπάρχει ο σοβαρός Συστημικός κίνδυνος, της «επιδημίας», και να αποχωρίσουν κι άλλα μέλη της περιφέρειας, η αποκληθείσα συνομοταξία των PIIGSs. Και ως φυσικό, θα προέλθει η διάλυση της ενδογενώς ελαττωματικής νομισματικής ευρωπαϊκής ένωσης. Δεν πρέπει λοιπόν να ξεχνάμε, ότι η «άωρος» ένταξη της χώρας μας με σοβαρά μειονεκτήματα ανταγωνιστικότητας και δημοσιονομικής πειθαρχίας στην Ευρωζώνη, που ο πυρήνας, ιδίως η εξαγωγική Γερμανία, υπερτερούσε κατά παρασάγγας βιομηχανικώς και σε τεχνολογία και είχε διαφορετική κουλτούρα και ήθη, αποτελούσε ένα οξύμωρο σχήμα συμβίωσης.

Για τους ανωτέρω λόγους, παραμονή στην Ευρωζώνη σημαίνει ότι η θηλιά του ευρώ στο λαιμό της ελληνικής κοινωνίας μέσω της επιμήκυνσης των δανείων μέχρι το 2057 και της αύξησης των τοκοχρεολυσίων τελικά θα την πνίξει. Η οικειοθελής έξοδος που είναι η λύση που προτείνει ο γράφων και τεκμηριώνουν οι θεμελιώδεις οικονομικές αρχές από αλήστων χρόνων,

δίνει την *προοπτική*, αλλά η ελευθερία χρειάζεται τόλμη και πίστη αναφέρει ο ποιητής, μαζί και την προδιάθεση και ήθος των πολιτών να διαμορφώσουν τις τύχες τους επάνω σε μια νέα βάση. Αυτή προϋποθέτει την αλλαγή νοοτροπίας, που απαιτεί χρόνο, από την νωχελικότητα και την ανευθυνότητα, του «άστα να βγάλει ο άλλος τα κάστανα από την φωτιά», στην ζωτικότητα και την παραγωγικότητα, που αποτελούν συντελεστές μιας σταθερής εκκίνησης θεμελιωμένης στην αναγέννηση της βιομηχανίας, της εκμετάλλευσης του ορυκτού πλούτου, και την ανάπτυξη της αγροτικής οικονομίας, με τελικό στόχο την *αυτάρκεια*. Τότε μόνο, η χώρα θα πετύχει σταδιακά τον απεγκλωβισμό της από τον δανεισμό και θα διατηρήσει την εθνική της κυριαρχία.

Σπύρος Λαβδιώτης Αθήνα, 31 Δεκεμβρίου 2012